

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Tư Cầu xô nhẹ tám cẳng-tăng chắn trước cửa "nhà" của con Ba...

Tiếng kêu kệt kệt làm con Ba vội quay đầu ra hỏi lớn:

- Anh đây... Tư Cầu đây mà!

Con Ba la rộ lên:

- Dữ hông! Tư hôm nay đầu mắt biệt, bây giờ mới vác cái mặt lại vậy!

Tư Cầu tươi cười bước vô:

- Ờ... mắc công chuyện nhiều quá, hông có ở không em Ba à!

Con Ba cũng hớn hờ chạy ra, vồn vập hỏi thêm:

- Ủa, sao hôm nay anh nghỉ sớm vậy?... Bây giờ chừng gần chín giờ tối chớ gì!

- Ừ bữa nay rằm nên khách tới ăn uống trong quán cũng không có là bao, nên anh xin phép cô Năm nghỉ sớm để lợi thăm em một chút...

Con Ba nắm tay nó lôi tuột lại bộ ván:

- Ý, đêm nay bắt cóc anh ở lợi đây chớ "một chút" khi khô gì! Anh nói sao dễ nghe quá!

Rồi không đợi Tư Cầu kịp trả lời, nó nói dồn thêm:

- Bây giờ còn sớm... trước hết hai đứa mình đi coi hát bóng nè, rồi đi ra kiếm chè cháo gì ăn nè, rồi đi thẳng đây ngủ nè!

Và nó nhảy xổ lại một tay câu quạp lấy cổ Tư Cầu, một tay bụm lấy miệng không cho Tư Cầu nói năng gì hết:

- Mà tui cấm hông cho anh cãi! Anh có chịu hông thì nói tiếng một?

Tư Cầu vừa ú ớ trong miệng vừa gật gật đầu và vung vẩy... chiếu lệ trong hai cánh tay của con Ba.

Con Ba buông anh ta ra.

Tư Cầu vội chạy sục lùi và nói lớn:

- Mà bây giờ tui hông chịu đó có sao hông?

Con Ba đứng chống nạnh nhìn nó rồi bĩu môi:

- Hông chịu cái móc xì hợ! Nội cái việc anh đến đây sớm bưng, tóc tai lảng cọt, quần áo mướt rướt như thế kia... cũng đủ biết anh ở hay hông ở rồi!... Nói như vậy có trúng tim đen anh hông hả anh Tư?

Tư Cầu cười xèn lên:

- Giỏi đa!

- Giỏi thì lợi đây cưng!

Tư Cầu tìm cách nói lảng:

- ... Mà anh hông đi coi hát bóng đâu!... Chóng mặt thấy mờ, rồi nghe tây đằm nó nói xí xô xí xào đã, rồi ôm hun chụt chụt dị... hợm quá!

- Xời ơi, nói như anh vậy thì chết một cửa tứ!... Tại anh ngồi hạng cá kèo nên mới chóng mặt chớ ngồi mấy hạng trên đâu có sao! Anh phải tập xem riết cho nó quen đi chớ!... Để em dắt anh đi coi tuồng này: tuồng "lính kín, ăn cướp" hay gắt củ kiệu à anh!

Tư Cầu nói xụi lơ:

- Thì ráng coi thử một chuyễn vậy! Cha, phải chi có hát cải lương thì đỡ khổ biết mấy!

- Ừ... nhưng ở trên này có hát quảng, hát dù kê, chớ cải lương thì năm tliuở mười thì mới có gánh ở Sài Gòn lên một chuyễn anh à!

Nói xong nó ôm chầm lấy Tư Cầu và ngược mặt lên nhõng nhẽo nói:

- Hun em một cái rồi đi anh Tư!

Tư Cầu nhăn mặt hôn phớt lên má nó.

Con Ba cự nự:

- Hun gì như... phải bụi, hông ăn nhằm gì hết! Có hun lợi hông thôi chết với tui bây giờ!

Tư Cầu kề mũi đặt lại lên má của con Ba, rồi... thận trọng hít một hơi nhẹ nhẹ...

Con Ba cười rộ lên, xô nó ra:

- Thiệt anh hông biết khi gì ráo!... Vậy mà hông chịu đi coi hát bóng cho thường! Thôi, để em sửa soạn mặt mũi, tóc tai qua loa một chút rồi đi coi cho kịp suất chín giờ nghen anh.

Nói xong, con Ba vội bưng đèn lại đặt trên một cái thùng cây kê gần sạp ván, rồi lấy kiềng lọc ra chải đầu.

Không biết làm gì, Tư Cầu rề lại đứng gần một bên ngắm nhìn...

... Con Ba vuốt vuốt cặp lông mày nhỏ tĩa nhỏ rút, lấy cây son thoa nhẹ một lớp trên môi, rồi mím mím để cho

đều màu. Thấy vậy, Tư Cầu nhớ lại hồi còn ở dưới vườn, anh ta từng đứng rình xem mấy đứa con gái lấy áo nhang thoa môi son, đánh má hồng đỏ chót...

Con Ba chợt bắt gặp cặp mắt của Tư Cầu phản ánh trong mặt kiếng và tự nhiên nó đâm ra mắc cỡ, quay phắt đầu lại hỏi:

- Anh nhìn gì dữ vậy?

Tư Cầu cười chum chim:

- Thì coi em sửa soạn vậy mà!... Lịch sự lắm đạ!

... Vậy mà lời khen ngô nghê của Tư Cầu cũng làm cho con Ba thấy thích. Nó nguẩy đầu đi, "hừ" một cái rồi trở lại xăm soi trước mặt kiếng một hồi nữa. Xong nó đứng dậy kéo vạt áo cho ngay phăng...

Lần đầu tiên, Tư Cầu tự nhiên để ý nhìn đến khuôn ngực nhỏ gọn nhưng tròn vun như vừa đủ rướn căng lên dưới lớp vải bông xanh đậm của chiếc áo xắm bó sát eo... Nhưng rồi anh ta quay đầu đi và lên tiếng hỏi con Ba:

- Thôi đi chứ em!

Con Ba thối tất đèn rồi hí hửng nắm lấy tay anh ta dắt ra cửa. Vừa bước đi, Tư Cầu bỗng nhớ trực đến thằng Năm nên lên tiếng hỏi con Ba:

- Ủa, còn thằng Năm đâu này giờ hồng thấy nó?

- Ôi anh hơi sức nào mà lo cho nó: nó lang bang suốt ngày suốt đêm hồng có giờ giấc gì ráo. Tụi tui thường thường là như vậy đó anh à!

Tư Cầu chép miệng than:

- Khổ quá há!

Con Ba làm mặt giận giận chân mạnh xuống đất:

- Nữa! Khổ hay không gì thây kệ mò tụi tui, ai biểu anh rên la hoài vậy! Từ rày sắp lên, anh mà còn kêu như vậy nữa thì... nghỉ chơi anh đạ!

Tư Cầu vội đáp:

- Ủ mà! Anh nhớ rồi!

Con Ba đưa tay vuốt má nó:

- Vậy phải được hông!... Tụi mình đang vui đang sướng mà cưng...

o o
o

... Sau khi tan hát bóng ra, con Ba và Tư Cầu còn ghé qua quán bán đồ ngọt rồi mới lững thững đi về nhà.

Đến hẻm vô nhà con Ba, bỗng nhiên Tư Cầu đứng lại:

- Thôi tui đưa tới đây, tui dìu nghen em Ba!

Con Ba đứng phắt lại, trừng mắt nhìn anh ta rồi lòi tuột anh đi vô hẻm:

- Anh đừng có giỡn chớ? Đừng có để em phải nói hoài hồng được đạ!

Tư Cầu thở dài một cách... cam phận.

Vào đến nhà, con Ba bảo Tư Cầu:

- Anh đừng yên đó nghen, để em đốt đèn lên cái đạ!

Ánh đèn dầu vàng vàng như làm tăng thêm vẻ ấm cúng của căn nhà vốn đã nhỏ bé. Tự nhiên, Tư Cầu đâm ra lúng túng. Anh ta hết rờ cái này mò cái kia, rồi bẻ mấy lông tay nghe răng rắc. Sau cùng anh ta tìm ra một câu để hỏi con Ba:

- Bộ thằng Năm chưa dìu sao em Ba?

Con Ba vừa lấy cây quạt lá kê phủi phủi sạp ván vừa đáp:

- Ôi, anh hơi sức đâu mà hỏi nó! Thường thường tối nó tấp vô thớt thịt hay hàng ba nào đó ngủ, chớ có mấy khi nó dìu đây... Thôi, anh cởi áo ra đi rồi lên đó nằm nghỉ.

Tư Cầu buông một tiếng "ờ" rồi cứ đứng xớ rớ ở đó. Thấy vậy, con Ba chạy lại dựa vào ngực anh ta vừa đưa tay cởi hàng nút áo:

- Thôi để em cởi cho... anh sao khó biểu quá!

Tư Cầu thụt lùi lại mấy bước nhưng con Ba vẫn đeo dính theo và tằm vách nhà làm cho anh ta hết đường thối lui nữa. Con Ba mỉm cười ranh mãnh rồi hỏi:

- Chịu trận rồi phải hông?

Tư Cầu nhún vai thờ dài... Con Ba đưa tay nắn nắn hai bả vai của anh ta rồi xòe tay xoa nhẹ lên hai bắp thịt

ngực và chắc lưỡi khen:

- Cha, da thịt anh chắc nịch há!

Tư Cầu hỏi dạ nói liền:

- Ý, phải em thấy anh hỏi còn ở dưới ruộng... anh mập mạnh như con trâu cui! Bây giờ xọp bót rồi đó! Rồi anh ta nhìn con Ba căc cớ nói thêm:

- Cũng tại mấy bà mà tui thành thân tàn ma dại như vậy đó!

Con Ba nguýt dài:

- Hứ, tại ai thì anh biết, chớ hổng phải tại con này đâu nghen!

Tư Cầu cười:

- ... Thì để rồi coi!

Nói xong anh ta đi lại sạp ván ngồi xuống, cởi tuốt áo ra rồi thò tay vô túi móc gói thuốc rê ra vắn hút. Con Ba thấy vậy chạy lại chụp lấy gói thuốc giấu đi ra sau lưng. Tư Cầu chưng hửng hỏi:

- Bộ cấm hổng cho hút thuốc nữa sao? Người ta đờng thềm thấy mờ đây nè...

Con Ba nghênh mặt hỏi lại:

- Bộ anh thềm thuốc hơn thềm... em hả?

Tư Cầu nhăn nhó:

- Thềm cái gì thì thềm chớ cũng để người ta mần vài hơi cái đã!

- Nhưng anh hút thứ thuốc rê mắc dịch đó khét nghet ai chịu nổi! Để em lấy thuốc thơm cho anh hút nghen!

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Trời đất ơi, thuốc thơm lạt nhách ai mà hút đợc!

Con Ba không nói năng gì hết, chạy lại đầu nằm moi ra một gói thuốc ách chuồn, rút một điếu động động lên móng tay cái, kê vô đèn đốt hút vài hơi, rồi đem lại nhét vô miệng Tư Cầu... Tư Cầu buộc lòng bập bập vài hơi, rồi rút ra cầm chăm bằm nơi tay và nói như than thở một mình:

- Thiệt còn quá bà nội người ta nữa!

Con Ba nghe vậy cười hăng hắc rồi đưa tay ra mở mấy cái khuy áo xắm cởi tuốt ra... Tư Cầu vội đứng nhồm dậy giờ tay ra đặng trước như để cản ngăn và kêu lên:

- Coi...

Con Ba cầm cái áo xắm quây quây trong tay, đôi chân thì nhún nhảy như theo một điệu nhạc tưởng tượng, rồi nó khẽ hát hàm nhìn Tư Cầu... nửa như thách thức, nửa như hỏi han. Tư Cầu luống cuống quay mặt tránh đi nhìn vô phía vách. Trên vách... cây đèn dầu đặt dưới thấp rọi nghiêng một bên người của con Ba và in lên thành một cái bóng đen to lớn lồ lộ những đường cong kiêu hãnh. Tư Cầu bối rối ngồi xuống lại trên sạp ván và rít liền bốn năm hơi thuốc phà khói mịt mù... Thấy vậy con Ba lại cười rộ lên... Những tiếng cười lạnh lạnh càng làm cho Tư Cầu thêm mướt mồ hôi trán và đánh trống ngực thình thịch. ... Và không biết có phải vì say thuốc hay vì quá hồi hộp, Tư Cầu bít chặt mười đầu ngón tay xuống dưới mặt chiếu.

Con Ba chậm rãi bước lại gần anh ta đưa tay giựt lấy điếu thuốc liệng xuống đất lấy guốc chà lên, rồi ôm ghi lấy cổ anh ta và âu yếm hỏi nhỏ:

- Cái gì mà khớp quá như trai tơ mới lớn lên vậy?

Tư Cầu cười gượng:

- Bậy nà...

Con Ba kê mặt sát lại mặt của Tư Cầu và đôi bàn tay thì mân mê lấy chân tóc của anh ta... Ánh đèn chiếu lên làm Tư Cầu chú ý nhìn đến đôi mắt mở to và ngời sáng của con Ba, đến đôi môi ướt hé mở để lộ hai hàng răng trắng bóng... và nhứt và một chiếc răng lòi xỉ chìa ra... Tự nhiên Tư Cầu muốn cắn vô lấy chiếc răng quá có duyên ấy. Con Ba ú ớ trong miệng rồi phều phào nói qua một hơi thở dài:

- Dữ hông...

Rồi nó nằm trườn lên trên ván dang một cánh tay ra kêu Tư Cầu:

- Nằm gối đầu lên đây cưng!

Tư Cầu ngần ngại ngó ngọn đèn dầu rồi áp ứng nói:

- Anh thôi tắt đèn nghen em...! Để chong suốt đêm như vậy... hao dầu và chói mắt chớ ích gì...

Con Ba ngóc đầu dậy nói chận ngang:

- Để đèn y nguyên đó đờ!

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Bộ ăn cơm ăn cá gì sao mà sợ mắc xương hổng biết!

Con Ba bò rột dậy:

- Cha, chớ hỏng phải tại anh nhất đèn hải!

Và không đợi Tư Cầu nói thêm một câu gì nữa, con Ba nhào mình tới ôm ghịt lấy cổ anh ta vậy mạnh xuống. Bị mất thăng bằng một cách bất ngờ, Tư Cầu té ngựa xuống chiếu và để yên cho con Ba ngồi lên trên. Tư Cầu chịu thua một cách... thú vị.

Dưới ánh đèn dầu vừa đủ sáng, anh ta tò mò nhìn lên: đôi mắt con Ba long lanh một cách dị thường, mái tóc đen nhánh của nó xổ tung vất lên đôi vai trắng nõn, rũ cả xuống ngực Tư Cầu... và Tư Cầu càng nhìn kỹ càng thêm hoa mắt vì cái ức không gì ràng buộc kia... Phần con Ba, tự này giờ nó vẫn rình sát Tư Cầu. Nó mỉm cười đắc ý rồi từ từ rướn mình lên áp lấy mặt của người yêu...

... Bên ngoài mặt trăng rằm đã xế về tây. Tiếng guốc kéo lê trên đường vắng của một anh "tầm quát", cũng như tiếng kêu lệt rệt từng hồi của xâu tiền thiếc nơi tay anh ta, vang lên một cách mỗi một trong đêm tàn...

◦ ◦
◦

Tư Cầu đi lại với con Ba đã trên một tháng. Khi thì con Ba đến rủ anh ta đi chơi, khi thì anh ta có thì giờ rảnh rang thả rề lại gian nhà bé nhỏ nằm khuất sâu trong ngõ hẻm quen thuộc. Tư Cầu tuy không mê mệt lắm với cuộc tình duyên mới mẻ này nhưng rất bằng lòng con Ba và vẫn thầm phục đó là một cô gái sỏi đời biết tránh những cái gì phiền phức thường tình và không đòi hỏi những sự săn sóc lặt vặt của người đàn ông.

... Tối nay, rảnh việc sớm nên Tư Cầu ăn diện sạch sẽ thả bộ lại thăm con Ba như mọi khi. Anh ta vừa rảo bước đi, vừa khoan khoái ngược mắt lên nhìn mấy vì sao lấp lánh trên mà ánh đèn điện của thành phố không lấn át đi được. Anh ta khẽ hút gió một bài hát quen thuộc, một bài hát Nhựt buồn buồn mà mấy đứa làm chung đảng quán cơm của cô Năm nghêu ngao hát suốt ngày làm cho anh ta nghe riết rồi cũng quen điệu. Thấy còn rộng thì giờ, Tư Cầu quẹo ra ngã bờ sông vì nơi đó gió lộng mát và nhứt là Tư Cầu có nhiều kỷ niệm lúc mới đặt chân lên sống trên đất lạ quê người này. Ra đến chỗ thoáng gió, Tư Cầu đưa thẳng hai tay lên trời vung vai một cách khoái trá... Vừa lúc đó, một tiếng quát to ở phía sau: "*Ê, thằng kia đứng lại!*" làm cho Tư Cầu giật mình đánh thót và quay phắt lại. Tư Cầu bật cười:

- Ôi, anh Sáu mà tui tưởng ai chớ! Anh làm tui hết hồn hết vía!

Đó là thằng Sáu Cầu, và Tư Cầu rất đỗi ngạc nhiên khi nhận thấy nó không nói không rằng mà cứ gằm gằm đi thẳng tới... Tiếng "cắc" của lưỡi dao sáng dờn bật ra khỏi tay Sáu Cầu làm cho Tư Cầu hoảng kinh nhảy lùi ra sau một bước. Anh vội khoát khoát tay và lắp bắp nói:

- Ê ta, đừng giỡn gì kỳ vậy chớ!

Sáu Cầu cười gằn:

- Tao mà giỡn với mày hải! Tao đâm thấy mẹ mày bây giờ đây nè!

Tư Cầu nghe nói vậy đâm ra bực mình "mày tao" hỏi lại:

- Bộ mày điên hải? Tao làm gì mà mày đâm tao hải?

- Làm gì thì mày biết đó!

- Coi, mày nói mờ ớ như vậy bà nội tao đoán cũng hỏng ra nữa.

Sáu Cầu sấn lại gần thêm một bước:

- Mày muốn biết hải? Được, vậy tao hỏi mày đi đâu giờ này đó?

Tư Cầu khoanh tay trước ngực đứng yên và cười lại đáp:

- Tao đi đâu thấy kệ tía tao, mắc mớ gì đến mày chớ?

- Thứ đồ thô đế! Mày có gan mày nói thiệt mới bảnh chớ!

Bị Sáu Cầu chê là nhất, Tư Cầu không thấy tức mình mà chỉ bất buồn cười và nói trống không:

- Bộ thằng này nó tính nói cho sướng miệng sao mà! (rồi anh ta mỉm cười nhìn thẳng vào mặt Sáu Cầu thân mật hỏi) Bộ người anh em nghi tui phá khuấy công việc mần ăn, đi mạch cho tây tà lính tráng gì sao chớ?

- Hừ, mày mà làm vậy thì mày đã chết nhăn răng năm bảy đời vương rồi!

- Ủa, vậy chớ chuyện gì mà mày tính sanh sự với tao đây? Hay là... hay là mày phiền tao về cái việc tao... đi thăm chị thằng Năm chắc?

Sáu Cầu gằm lên:

- Té ra mày cũng biết như vậy nữa hải?

Và nó sấn lại dí mũi dao nhọn hoắc vào chí ngực Tư Cầu, rồi nói gằn từng tiếng:

- ... Bởi vậy, tối nay đòi mày mới tàn!

Tư Cầu chỉ đi thụt lùi được vài bước thì đụng lưng vào một đồng củi chất dọc theo mé sông. Mũi dao của Sáu Cầu vẫn chĩa thẳng vô đụng tới ngực Tư Cầu và anh ta đã thấy đau đau. Không nghe Tư Cầu nói lại, Sáu Cầu cười đắc ý:

- Bộ mày sợ quá rồi á khẩu luôn hả? Bây giờ mày có lạ tao, tao cũng quyết không tha!

Tư này giờ Tư Cầu nín thinh để nghĩ cách đối phó, nay nghe Sáu Cầu nói như vậy đâm ra nổi "sùng" lên:

- Mày thiệt là thứ đồ cà-xốc chó! Hề chi con Ba nó đá đít mày cũng phải lắm!

Sáu Cầu tức giận điếng người ấn mạnh con dao thêm một chút nữa và hét lên:

- Mày nói một tiếng nữa, tao đâm mày liền!

Tư Cầu cũng quát lại:

- Mày đâm tao kêu mày bằng cha! Đừng nói gì tao chết cho mắc công, thử thời tao bị trầy da một chút xíu thôi, con Ba nó hay được thì trời cứu mày đã Sáu!

Nghe Tư Cầu nói vững như vậy, Sáu Cầu cũng đâm ra chột dạ và nó làm bộ hỏi thêm:

- Đêm nay chỉ có tao với mày ở đây thì ai mà vô biết được mậy?

Tư Cầu "xì" một tiếng rồi đáp:

- Thứ đồ gì mà u mê ám chướng quá! Ốc trong đầu của mày đem chiên mỡ ăn thì may ra còn được, chứ mày hông biết dùng để suy nghĩ đách gì hết! Tao hỏi mày: hể tao mà biến đi thì con Ba nó còn nghi cho ai vô đây nữa? Chỉ có mày thôi!

- Sao lại tao?

- Mày cũng là tay anh chị mà sao hông có... mở mang gì hết! Hỏi tao mới gặp mày, tao thấy bộ vó của mày xằng xái, phùng xòe một bên con Ba là tao biết liền... sau đó, tao đã nói với con Ba rằng tao hông muốn để cho có chuyện mịch lòng mịch bẻ với mày...

- Mày biết vậy sao mày còn lớn mật...

Tư Cầu chặn ngang:

- Để tao nói hết cho mà nghe! Con Ba nó nói hể nó khoái ai thì nó chắm người nấy, chứ hông có thằng nào được lộn xộn gì ráo... Còn cái chuyện hể tao có rui ro bẻ gì thì con Ba nó ăn thịt mày liền... chuyện đó tao tưởng mày biết nhiều hơn tao. Tụi bây kết bè kết đảng mần ăn, thì đâu phải thằng nào muốn mần ông mần cha gì cũng được hết!

Nói tới đó, Tư Cầu để ý thấy Sáu Cầu vẫn nín thinh và mũi dao đã bắt đầu run run trên ngực của anh ta chớ không có ấn sát như lúc ban đầu. Nhanh như chớp, Tư Cầu vừa hót mình cong lại phía sau, vừa đánh vệt cánh tay cầm dao của Sáu Cầu ra... Con dao vắng rớt trên đá lót đường kêu loảng xoảng, và trong lúc Sáu Cầu còn đang loạng choạng chưa kịp định thần lại thì Tư Cầu đã phóng tới quất thêm một đá nữa vào bả vai làm cho nó té bật qua một bên. Cho rằng như vậy cũng đủ rồi, Tư Cầu đứng yên. Sáu Cầu lồm cồm bò vội về phía chỗ con dao rớt xuống, Tư Cầu liền nhảy tới lấy chân hất con dao ra xa, rồi cúi xuống lượm lên, bẻ cái lưỡi quặp vô cán. Đoạn anh ta từ từ đi lại chỗ Sáu Cầu đang còn ngồi xồm dưới đất hai tay chống lấy bộ để tung người lên.

Tư Cầu đưa tay mặt ra và dịu dàng nói:

- Thôi đứng dậy anh Sáu!

Sáu Cầu ngạc nhiên ngó sững Tư Cầu một hồi, rồi thận trọng lui một bước đứng phất dậy. Tư Cầu lên tiếng:

- Đây, tui trả lợi cho anh con dao.

Vừa nói Tư Cầu vừa liệng con dao bổng lên về phía Sáu Cầu.

Sáu Cầu vội chụp lấy, rồi hét ngó con dao nằm trong lòng bàn tay đến nhìn sang Tư Cầu. Nó lấp bắp trong miệng:

- Ủa... bộ anh...

Tư Cầu cười tiếp lời:

- Phải, con dao của anh thì tui trả lại anh chớ có gì đâu!... Cha, con dao coi bộ tốt đa, để khi nào rảnh tui phải nhờ anh kiếm mua cho tui một cái giống như vậy mới được!

Nghe Tư Cầu nói lảng ra chuyện khác một cách tỉnh khô, Sáu Cầu đâm ra cảm động và lúng túng:

- Anh Tư! Tui xin lỗi anh... Tại tui nóng quá...

- Ôi, ai mà hông có lúc nóng... ngang xương (và Tư Cầu cười nói tiếp)... Nhưng hể có nóng thì phải có nguội, chớ hề nhau nóng ráo thì... hư bột hư đường hết anh Sáu à!

Sáu Cầu vội gật đầu:

- Phải đó anh.
 - Chắc anh Sáu dư biết, ở dưới thiếu gì chuyện đáng để... mần thịt nhau, bởi vậy mình hồng nên vì con đàn bà mà để cho nhẹ thể đó anh!
- Sáu Cầu cũng thở dài:
- Cố nhiên rồi!

Tư Cầu nhìn ra phía bờ sông rồi chậm rãi nói tiếp:

- Thiệt ra, cái chuyện vừa rồi làm cho tui áy náy lắm anh Sáu à! (liếc thấy Sáu Cầu định mở miệng. Tư Cầu vội giơ tay như để tắt lại) Ấy, anh để tui nói cho hết đã! Tui nói đây có Bà Cậu mần chứng, hồng phải tui muốn tranh dành con Ba với anh Sáu đâu...

- Ai... nói anh tranh dành hồi nào?

Tư Cầu gượng cười nói thêm:

- Anh nói vậy, chớ trong bụng anh sao khỏi hồ nghi này nọ! Nhưng tui nói thiệt với anh Sáu: Tui đã từng bị chết lên chết xuống vì một con đàn bà rồi thì còn ham mê gì nữa mà nghĩ đến chuyện tranh giành của thiên hạ anh Sáu?

Sáu Cầu vỗ nhẹ tay Tư Cầu:

- Chuyện đó thì tui đã có nghe thằng Năm kể lại rồi!

Tư Cầu vội nói:

- Đó, anh Sáu chắc đã hiểu rõ bụng tui rồi!

Sáu Cầu cười đáp:

- Tui hiểu rồi mà và tui phục anh nữa!
- Cha, phải chi anh nhập bọn với tui tui thì ngon lành quá! Thêm một tay của anh nữa, tui mình làm vua một cõi, biệt có sợ thằng nào làng chàng ở chợ Nam Vang này nữa!
- Ý thôi đi cha nội! Tôi ngán cái chuyện đó lắm! Hồng phải tui sợ chết yểu hay sợ mang thẹo gì, nhưng tui nói hoài: ở đời thiếu gì chuyện đáng để cho mình... ăn thua đủ! Anh hồng thấy lóng rày trong nhứt trình người ta đặng chuyện đánh giặc, bỏ bom lung tung đó sao? (rồi nó hạ giọng xuống) Người ta còn nói: Nhứt-bổn nó qua đây đi lên khên ngoài đường đó, là sắp có chuyện lớn đa anh!
- Ủ tui cũng có nghe thiên hạ xầm xì dữ lắm...
- Thì đó thế nào cũng có chuyện đánh giặc đánh giã và chừng đó thiếu gì dịp để... sanh tử một phen như tui nói với anh hồi nãy!

Sáu Cầu lắc đầu:

- Ôi anh hơi sức nào tính chuyện bao đồng hồng biết! Tây Tàu hay Nhứt gì đó họ có quánh nhau thì cũng ở trên trời hay dưới biển, hay ở tí mú nào đó chớ ăn nhập gì đến tui mình!
- Coi, nói như anh vậy sao được! Đành rằng mình hồng ăn nhập gì, nhưng rủi đến chừng đó nói họ hồng nghe, họ "nhập" đại mình vô rồi mới tính sao đây!

Sáu Cầu cười rộ lên:

- Nhập vô để té mồ họ hay để làm gì chớ? Tui cho rằng nếu có lộn xộn gì đi nữa thì cũng chẳng ai cần đến cái thứ tui mình. Thiên hạ dầu cho ai làm ông làm cha đi nữa thì... Sáu Cầu này vẫn hoàn là Sáu Cầu!
- Nói điệu.. chìm xuống như anh vậy thì hết chuyện rồi! Đã đành rằng mình hồng mần ông hoành ông trấn gì hết, nhưng nếu có chuyện thì mình cũng bị dính chùm theo ráo anh Sáu à?

Sáu Cầu vẫn cãi lý:

- Coi, tui sống sao thân kệ tía nội tui chớ mắc mớ tới ai mà "dính chùm" vô đó?

Tư Cầu lúng túng cắt nghĩa:

- "Dính" chớ sao hồng "dính"!... Đây, nội cái chuyện con mèo cũ của tui trước đây cũng vậy: tui có muốn "dính" vô nó đâu! Tui muốn ở yên chần trâu, chần vịt hè!... Nhưng rồi đó anh coi: ý là tui khăng khăng một mực như vậy mà hồng muốn đèo bông gì ráo trội mà rớt cuộc rồi cũng xác bắt xang bang, trôi giạt lên tới trên này đó?... Còn như cái nghề của anh tui nói đây xin anh cảm phiền đừng để bụng nghe! tui nghe người ta kể: một khi Nhứt nó ở đâu, hễ ai ăn cắp ăn trộm gì mà tui nó bắt được thì... a lê, lấy gươm chặt cái tay nào lấy đồ đó liền! Như vậy anh có chịu hông!

Sáu Cầu cự nự:

- Như vậy đâu có được ta! Nó mà chơi cái mửng đó, tui rình đăm thấy bà cổ nó, chớ bộ giỡn sao?

Tư Cầu đắc ý vỗ vai Sáu Cầu:

- Thì đó anh nghĩ lại coi có "dính" như tui nói hông?

Sáu Cầu cười xòa:

- Thì cũng có "dính" chút đỉnh... Nhưng cái này là đụng chạm đến chuyện mần ăn của mình mà!
- Đúng đa!... Nhưng ở đời này, ai muốn sống mà hồng mần ăn đó anh Sáu? Có ai há họng lên trời hửng

sương hay cúi xuống kê mở cặp đất mà sống được đâu!

Sáu Cầu nín thình một hồi rồi thở khì ra đưa tay cặp kè Tư Cầu lòi đi:

- Thôi dẹp cái chuyện đó qua một bên... chớ nói riết tới nó đi lung tung tui nghe nhức óc lắm! Bây giờ tui rủ anh đi lợi đặng quán cóc gần đây uống bậy một cái đờ-mi với tui cho vui, rồi kể đó... (nói đến đây, Sáu Cầu mỉm cười nháy nháy Tư Cầu) tui thả cho anh muốn đi đâu thì đi...

Tư Cầu xô nó ra:

- Bậy mà! Đi uống chút đĩnh la-ve với anh cho có bạn thì được, chớ sau đó tui địa thẳng chớ hông đi đâu nữa hết!

Sáu Cầu níu tay nó lại:

- Tui nói thiệt, chớ hông phải lấy đượng gì đâu anh Tư à! Thằng này coi lơ mơ vậy chớ cũng điệu lắm, hông phải e như người ta đâu! Trước đây, tui tưởng anh tranh giành con Ba và muốn làm tay tổ với tui nên tui mới... hơi bực mình một chút vậy thôi! Bây giờ tui mình hiểu nhau quá xá rồi thì xin anh đừng ngại gì hết! Đối với con Ba... chim trời cá nước ai bắt được nấy hưởng, hông tui thì anh, hông anh thì thằng khác. Tui nói thiệt đa anh Tư, anh cứ lợi đặng con Ba như thường đi!

Tư Cầu đáp bằng một giọng vừa chí tình vừa quả quyết:

- Được rồi! Nhưng đêm nay tui buồn ngủ quá, để đi nhậu với anh ba sơi rồi địa ngủ thẳng căng một giấc cho sướng thân!

Sáu Cầu vội đưa tay ra chụp lấy bàn tay của Tư Cầu gục gặc lên xuống mấy cái liền:

- Thiệt anh mới là tay bảnh hông ai qua mặt nổi! (rồi nó thiệt thà hỏi thêm Tư Cầu) Hồi nãy, rùi tui lỡ đâm anh một dao chết tiệt đi... rồi sao anh Tư?

Tư Cầu mỉm cười độ lượng:

- Bậy nà! (rồi nó nói đùa thêm) mà tui có gồng Xiêm thì anh đâm lủng khỉ gì được! Thôi, anh bao tui đi nhậu chớ bộ tính lơ ra rồi sao!

Sáu Cầu vội đáp:

- Ý, mần lơ sao được anh Tư! Mấy cái dịp này mà hông có rượu thì còn hay ho gì nữa!

Nói đoạn, nó cặp kè Tư Cầu đi thẳng lên phía chợ...

Thấm thoát Tư Cầu ở trên Nam Vang được hơn một năm. Số tiền công của anh ta làm cho cô Năm dành dụm trước sau gần cả ngàn đồng bạc. Mỗi tháng anh chỉ lấy một ít tiền để xây xài lặt vặt, hay khi nào có cần mua sắm món gì mới lãnh ra thêm, chớ bao nhiêu tiền lương đều gởi cho cô Năm cất giùm hết. Tư Cầu có ý định là khi nào được một số tiền kha khá anh ta xin nghỉ để trở về xứ.

... Mấy hôm nay, gió cuối năm ào ào thổi làm cho Tư Cầu khắc khoải nhớ nhà hơn bao giờ hết. Mấy chiếc ghe chở dưa hấu tấp nập dưới bờ sông càng làm cho anh ta động lòng nhớ cố hương. Hơn nữa, Tư Cầu tính nhẩm số tiền gởi cho cô Năm cũng khá bộn rồi nên định bụng sẽ hỏi cô Năm lãnh hết ra và xin nghỉ làm để quay trở về nhà. Số tiền ấy kể ra cũng là một số vốn khá quan trọng mà Tư Cầu hằng mơ ước và nay đã được mãn nguyện. Với số tiền ấy, anh ta có thể vững tâm trở về gặp tía má mình và mở mặt cùng bà con trong chòm xóm để vớt vát lại tiếng "bỏ nhà ra đi lưu linh" lúc trước. Anh ta nhớ lại từ hồi nào lối giờ, gia đình mình chưa hề biết mặt biết mũi một số liền lớn như vậy ở trong nhà.

Một bữa tối nọ, sau khi dọn dẹp và đóng cửa quán xong về nghỉ. Tư Cầu bèn vào nhà trong tìm gặp cô Năm để nói rõ cái ý định mà anh ta đã tính đi tính lại cả trăm lần suốt cả một tuần lễ nay. Cô Năm đang ngồi trên bộ ngựa gỗ giữa nhà ăn trà uxia thuốc, thấy Tư Cầu cứ đứng xớ rớ gần đó như muốn nói điều gì, cô Năm bưng ống nhổ nhỏ bằng đồng lên chậm rãi nhổ cốt trà, lấy cái khăn vải tây điều lau hai bên vành miệng rồi ngược mặt lên hỏi anh ta:

- Ủa, tối nay bộ mày hông thả rêu đi chơi sao Tư?

Tư Cầu vội tiến đến gần bộ ngựa và đáp:

- Dạ, lâu lâu mới đi chơi một lần chớ đêm nào cũng vậy hết chịu sao nổi cô Năm?

Cô Năm cười nói:

- Vậy mà tao lường mấy cà rà ở đó để hỏi lấy chú đĩnh tiền dẫn túi đi chơi chớ!... Bữa nay nghỉ sớm, bộ mày không lại thăm con nhỏ gì mà thường hay lại đây nẹo lòi mày đi chơi mọi khi đó? Tao tưởng tui bậy mèo

chuột với nhau khấn khít lắm mà!

Tư Cầu cũng cười đáp:

- Ôi, thứ con nhỏ quỷ đó mà kể số gì cô Năm! Thì cũng... lằng nhằng cho qua ngày vậy chứ ăn đòi ở kiếp gì!
- Cha, tao coi bộ mày nói bảnh đơ! Hết chết vì con nhỏ gì... à con Phấn phải hông mày?

Tư Cầu thở dài:

- Thì cô Năm nghĩ coi: thét rồi nó cũng... chai đi (rồi nó ngáp ngừng nói thêm)... Dạ thưa cô Năm, cháu muốn xin cô một việc này...
- Việc gì thì mày nói phứt đi! Sao bữa nay coi bộ mày lừng khừng quá vậy?

Tư Cầu bẻ bẻ mấy lông tay:

- Dạ... cháu muốn xin phép cô Năm cho cháu trở địa xứ...

Cô Năm đang xĩa thuốc ba ngoe vội ngừng tay lại:

- Coi làm gì mà gấp vậy? Mày địa dưới hông sợ tía mày sao? Rồi công việc mua bán đặng đặng đê đê ngoài quán cơm ai vô đây thay thế cho mày?
- Dạ... cháu đã nhứt định như vậy rồi.

Cô Năm vói tay níu Tư Cầu xích lại gần và dịu dàng nói:

- Cháu Tư à, chắc cháu cũng dư biết là hồi nào tới giờ cô đối đãi với cháu hông phải giống như mọi người làm công khác. Cô coi cháu cũng hông khác chi ruột thịt và có việc này cô tính để thủng thẳng rồi bàn tính với cháu, nhưng sẵn có dịp đây cô cũng nói luôn cho cháu rõ...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

- Có chuyện chi vậy cô Năm?

Cô Năm dịu dàng đáp:

- Chắc cháu cũng dư biết rằng: nhà cô trước sau hui quanh chỉ có một mình cô thôi, bởi vậy từ lâu cô thấy cháu hiền lành dễ thương, chịu khó mần ăn và cũng cui cúc có một mình, cô tính nhận cháu làm con nuôi..

Tư Cầu nhìn sững cô Năm:

- Dạ thưa cô, cháu...
- Ấy, để cho cô nói hết cái đã?... Phải, cô muốn nhận cháu làm con nuôi chứ cô càng ngày càng trọng tuổi, công việc mua bán ngoài chợ bẻ bẻ ra đó nếu hông có người tin cậy coi sóc thì cô khó lòng kham nổi đó cháu!

Tư Cầu cảm động đáp:

- Thiệt cháu không dè cô Năm thương cháu như vậy, cháu hông biết nói sao để cảm ơn. Nhưng cô Năm còn có em, cháu ở dưới Châu Đốc thiếu gì...
- Thì đã đành như vậy rồi, nhưng tụi nó ở xa lác xa lơ và cũng hông rành công việc mua bán trên này bằng cháu được. Hơn nữa, tụi nó đưa nào đưa nấy cũng có đất đai vườn tược đòi nào nó chịu bỏ xứ lên trên này.
- Nhưng cháu bẻ gì cũng là người đứng và cháu khi không nhảy vô như vậy tránh sao cho khỏi tiếng đòi dị nghị...
- Coi, cháu để ý làm gì chuyện đó! ăn thua một mình cô đây là đủ rồi. Mai kia mốt nọ cô có nhắm mắt buông tay thì phải có người lo cúng quảy giỗ chạp cho cô chứ! Và rủi khi trái gió trở trời, cô có nằm xuống thì cũng có người lo thuốc men và nhứt là trông nom công chuyện mần ăn cho nó chạy như thường chứ!

- Cô nói vậy cũng phải nhưng...

Cô Năm gạt ngang:

- Hông như nhị gì hết, cháu phải nghe lời cô!

Tư Cầu vội nói mau:

- Dạ thưa cô Năm, cháu dư hiểu cô Năm thương cháu lắm, nhưng cháu đã nhứt quyết trở địa xứ...

Cô Năm thở dài:

- Thiệt cô đã nói với cháu hết lời mà cháu hông chịu nghe! Nhưng nếu cháu muốn về xứ thì cô cũng hông dám cản gì. Có điều theo cô nghĩ: sao cháu hông đợi làm ăn kha khá rồi hãy tính cái việc đó, như vậy nó... êm đẹp hơn! Và cũng vì chỗ ấy mà cô nghĩ đến chuyện gây dựng cho cháu đó cháu à!

- Cô Năm nói như vậy càng làm cho cháu khó nghĩ. Nhưng cháu bỏ nhà ra đi thiệt có lỗi vót tía má cháu ở nhà, bởi vậy cháu rất nóng lòng...

Cô Năm chặn ngang:

- Thì cháu địa thăm hai anh chị ở dưới năm mươi bữa rồi trở lên vậy!

Tư Cầu nói gượng:

- Dạ, như vậy cũng kẹt lắm cô Năm à, phần đường xa cách trở, phần thì... lần này cháu có địa nhà thì thế nào ông già cháu ổng cũng giữ riết ở dưới chứ đâu để xông ra nữa...

Cô Năm nhíu mày nhìn Tư Cầu:

- Đâu có dữ vậy cháu! Thiệt cô hông biết cháu nghĩ sao mà cứ nòng nặc đòi địa như vậy. Cháu tính kỹ lại đi

cháu, cái gì cũng vậy nếu mình hóp tốp thì sau hồi lại không kịp đa!

Tư Cầu quả quyết đáp:

- Dạ cháu cũng đã suy nghĩ tới lui nát nước hết rồi... Và cháu định xin cô cho cháu lãnh lợi số tiền mà cháu nhờ cô cất giùm tự bấy lâu nay. Cháu muốn đi cho kịp cái Tết sắp tới đây để đem chút ít tiền đó đi mua cho tía má cháu mừng... Hồng nói giấu gì cô, ở dưới nhà cũng túng thiếu lắm.
- Như vậy cháu càng nên ở nán lợi đây ráng mần thêm cho được mớ nhấm nữa mới phải!... Hay là cháu ra nhà dây thép mua mớ đa gửi tiền đi lần lần đi!
- Dạ chỗ cháu ở nhằm nơi trong gọn cùng treo đường đi hết nên thơ từ hồng để gì vô tới được cô Năm à... Dầu sao cháu cũng phải đi dưới cho kịp cái Tết này, chớ nếu không, cháu ở trên này cứ khắc khoải hoài thì rồi cũng hồng mần ăn cái gì cho nên thân nên hình được. Cháu biết cháu tính như vậy là phụ tấm lòng tốt của cô Năm lắm. Cô Năm có giận thì cháu cũng xin chịu chớ hồng biết nói sao...

Cô Năm thờ dài đưa tay kéo lấy ô trầu lại gần để thêm một miếng khác và nói:

- Thôi được, cô đã nói hết lời mà cháu hồng chịu nghe thì biết làm sao! Vậy chùng nào cháu định chắc ngày đi, cháu cho cô biết để cô tính tiền trả lợi cho.

Tư Cầu mau miệng đáp:

- Dạ, cháu tính mần hết nửa tháng này...
- Cha, cái gì mà nôn quá vậy? Mà thôi để gần tới đó cháu nhắc chùng cho cô nghen cháu!

Tư Cầu mừng rỡ nói:

- Xin cám ơn cô Năm! Cô Năm đi nghỉ kéo khuya rồi.
- Ờ, cháu cũng đi ngủ đi. Cô còn ăn miếng trầu này đã! (rồi cô buồn bã than tiếp)... Thiệt cô có tuổi rồi, đêm nào cũng vậy, cứ thức trôm lơ đến hai ba giờ sáng chớ có ngủ nghê gì mấy đâu?

Tư Cầu ái ngại nhìn cô Năm một hồi rồi lặng lẽ đi ra hàng ba ngoài lật ghé bó ra ngủ.

Nói là đi ngủ chớ thật tình Tư Cầu năm thao thức gần hết đêm để... suy tính quanh quẩn nội cái chuyện trở về xứ...

◦ ◦
◦

Tư Cầu vừa đi tới ngạch cửa của nhà con Ba là lên tiếng kêu vọng vô:

- Ba ơi, em có ở nhà hông em?

Con Ba đang nằm dài lên sạp ván xem tiểu thuyết nghe tiếng Tư Cầu gọi, liền liệng cuốn sách xuống và ngoài vội đầu ra phía ngoài:

- Vô đây cưng! Sao tự hôm nay mắt biệt hồng thấy mặt mày đâu hết vậy?

Tư Cầu tươi cười bước vô:

- Thì người ta đây nè!

Con Ba ngồi nhồm dậy vừa đưa hai tay lên bới lại tóc vừa hỏi:

- Sao, bộ hôm nay đến để từ biệt hả? Nghe anh nói anh sắp đi xứ mà!

Tư Cầu không trả lời vội mà đứng lặng nhìn hai cánh tay trắng xanh, dịu nhiều, nhìn cái ức quá quen thuộc kia...

Con Ba lại hỏi thêm:

- Bộ cầm hả? Ai hớp hồn anh mà anh đứng như trời trồng đó? Em hỏi mà anh hồng nghe sao?

Tư Cầu bỗng nhiên như nghĩ ra một điều gì quan trọng lắm, vội nắm chặt lấy tay con Ba lắp bắp nói:

- Hay là... hay là em theo anh đi ở dưới luôn! Phải đa em, em nên nghĩ đến mai sau này... đời em đâu có thể... lảng nhãng như vậy hoài được! Tụi mình kéo nhau đi dưới đi, rồi tính chuyện mần ăn thế nào cũng khá em à!

Con Ba cảm động rưng rưng nước mắt và nghẹn lời. Tư Cầu thấy vậy tưởng nó thuận chịu nên hăng hái chêm vô thêm:

- Tụi mình đi một lượt nghen em! Em khôn ngoan lãnh lợi, anh thì chịu khó, chịu cực được, như vậy tụi mình phát lên mấy hồi.

Con Ba khẽ lắc đầu, rồi mỉm cười thương hại đáp:

- Hồng được đâu anh à!

Tư Cầu trợn mắt hỏi lại:

- Coi, sao lại hồng được? Bộ có cái gì cản trở hả?

Con Ba đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào vai anh ta:

- Hồng phải đâu!... Nhưng tội mình hồng có hợp nhau anh à, mặc dầu em rất thương yêu anh, quý mến anh.
Tư Cầu chắc lưỡi than:

- Thiệt em nói cái gì mà trặc trẹo quá! Thương nhau mà hồng chịu sống với nhau? Cha, cái này mới thiệt là... kỳ đời đa!

Con Ba chậm rãi nói:

- Có cái gì rắc rối đâu mà anh kêu là kỳ chứ! Đó anh coi: em quen sống như... con ngựa sút xiềng ở giữa chốn thị thành, rồi dĩa dưới làm sao xoay trở được? Đây nè: đi cấy, đi gặt gì em cũng... bù trất, xuống ruộng thì sợ đĩa, còn nấu cơm, nấu nước gì cũng không ngờ, ăn nói thì lụp chụp, tánh tình lông bông... như vậy làm sao em có thể làm dâu, làm con hai bác ở dưới được! Em nói thiệt tình như vậy chứ hồng phải em dám chê bai gì đâu... chắc anh dư rõ bụng em!

Tư Cầu thất vọng lặng thinh. Thấy vậy, con Ba xề lại ôm ghịt lấy cổ anh ta và nói giỡn:

- Mà thân phận anh mê mê ra đó, anh lo chưa xong lại còn tính đèo bồng thêm em dĩa dưới nữa cho chết dính chùm với nhau hả? Anh dĩa chuyến này hồng đủ cho ông già ông mần thịt anh, vậy mà anh còn tính dẫn xác em theo nữa để cho ông... cạo đầu luôn một lượt phải hồng!

Nghe con Ba nói có lý, Tư Cầu cụt hứng, không biết nói năng ra sao chỉ ngồi thừ mặt ra đó thờ dài...

◦ ◦
◦

Tư Cầu cùng với con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm kéo nhau ra bến tàu. Hôm nay là ngày Tư Cầu rời Nam Vang về xứ, nhưng nét mặt anh ta có vẻ đăm chiêu chứ không hớn hờ vì sắp tái hợp với gia đình sau một thời gian xa cách khá lâu và sau một khoảng đường đời biến đổi khá nhiều... Bốn đứa nó cứ lặng thinh bước đi đều đều. Một hồi lâu sau, để phá tan cái không khí nặng nề ấy, con Ba lên tiếng hỏi Tư Cầu:

- Bộ cô Năm cổ hồng ra đưa anh xuống tàu sao anh Tư?

Tư Cầu như sực tỉnh vội đáp:

- Cô Năm hả? Cổ mắc lo trông coi mua bán đâu có rảnh mà đi! Anh đi rồi thế nào cô cũng mệt lắm đa! Tội nghiệp, hồi nãy thấy cổ sụt sịt khóc căn dặn anh dĩa rồi nhớ lên mau, làm anh cũng cảm lòng không đậu...

Con Ba nói theo:

- Cha, tội nghiệp cô quá há!

Nghe con Ba than phiền cho cô Năm, Tư Cầu buồn bã nói:

- Thiệt anh chỉ gây phiền lụy cho những người thương mến anh..

Con Ba tiếp liền theo:

- Thì cũng như... người mà anh thương mến đã để phiền lụy cho anh vậy!

Tư Cầu cười đáp:

- Cũng đâu đó!

Thấy Tư Cầu hơi vui trở lại, con Ba nheo mắt ngắm nghía anh ta từ đầu đến chân, rồi day qua nói với Sáu Cầu và thằng Năm:

- Cha, bữa nay tao coi bộ anh Tư "xi-kên" lại bảnh tởn quá tội bây!

Cả Sáu Cầu cùng thằng Năm quay đầu lại nhìn: hôm nay Tư Cầu mặc quần tây xanh dài, áo- sơ mi trắng dài tay, trên đầu đội một chiếc nón tây lợp vải ka-ki, tay xách chiếc va-li nhỏ và chân thì đi dép da... Tư Cầu nghe con Ba trầm trở và bị hai đứa kia nhìn soi mói nên đâm ra mắc cỡ. Anh ta quơ quơ chiếc va-li như để khỏa lấp vẻ ngượng nghịu rồi cười nói:

- Sao mấy người coi tui có... được hông?

Sáu Cầu lanh miệng đáp:

- Ý, bảnh giàn trời chứ "được" khỉ gì! Cha, chuyến này anh dĩa dưới thiếu gì cô đâm đầu vô chết mệt nghen!

Tư Cầu nghe nói vậy lắc đầu lia lịa:

- Thôi, cái gì thì được chứ chuyện đó thì tui tởn luôn rồi!

Con Ba cười rộ lên rồi hỏi lại:

- Có chắc hông?

- Hồng chắc gì nhưng bây giờ thì tui... cứng bóng vía lắm rồi. Có vậy thôi!

Thằng Năm cũng nói chen vô:

- Ờ, tui coi bây giờ anh Tư ảnh khác xa với hồi tui gặp ảnh ở bến sông. Cái hồi tui đến xin mẹ với mả mướn của anh đó, anh Tư!

Tư Cầu trều mến nhìn thẳng Năm:

- Mày nhớ dai quá há! Thiệt mới đây mà mau quá... Tao nhớ hồi nào tao lơn lơn ôm gói quần áo lên trên này... (anh ta nhìn xuống chiếc va-li rồi nói thêm) Ủ' gói quần áo bọc trong tờ giấy dầu cũ mềm, churen thì mang đôi guốc vông lẹp kẹp, mình mặc bộ bi-ra-ma sọc bèo nhều, tóc tai chôm bôm, cổ thì quấn chiếc khăn tắm lên nước hôi rình...

Con Ba lại lên tiếng:

- Đó anh thấy hông, hồi nãy em nói với tụi nó là anh mới "xi-kên" lại mà! Như vậy chuyến này anh có địa dưới thì thiên hạ cũng có phần... ngán đạ!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Ngán khi gì! Lo ông già ông quánh tuột xác đây nè! Nhưng cũng được cái là chuyến này anh địa cũng hông đến nỗi như... con chó đói cụp đuôi xụ tai! Em hông biết chớ hồi anh ra đi chỉ có một bộ đồ bà ba đen phèn và hông có một xu teng dính túi! Bây giờ thì... cũng đỡ rồi.

- Em đã nói, bảnh tòn và ngon lành chớ "đỡ" khi gì! Để anh coi, anh địa chuyến này em ru hông ai động tới cái lông churen anh nữa.

- Em nói sao quá lố!

Tuy nói thế nhưng Tư Cầu vẫn thấy khoan khoái trong lòng...

... Xuống tới dưới tàu, Tư Cầu lo đi mượn sẵn một chiếc ghế bô đề nghỉ lưng cho khỏe trong suốt chuyến đi.

Xong xuôi đâu đó, anh ta cùng với con Ba, Sáu Cầu và thẳng Năm kéo nhau đứng dựa vào lan can sắt tàu nói chuyện để chờ giờ tàu mở đỏi... Con Ba tháo chiếc vòng bạc chạm đeo nơi tay trao cho Tư Cầu:

- Nè anh Tư, anh cầm lấy chút vật mọn này để... làm kỷ niệm.

Tư Cầu giữ lấy bàn tay của nó, xô nhẹ trở lại:

Coi, em đừng mằn như vậy... kỳ lắm. Anh mang ơn em nhiều lắm rồi, em đưa cho anh rồi lấy gì mà đeo?

- Ồi, thì kiếm cái khác thiếu gì! Anh cầm đi, hông thôi em giận đạ!... Mà nếu anh hông chịu lấy, chút nữa tàu chạy, em cũng quăng đạ xuống dưới này.

Tư Cầu nhăn nhó:

- Mà anh lấy cái vòng này té mờ anh hay để mằn chi? Nè đàn ông con trai mà em đưa cái thứ đó rồi biểu lấy, thì lấy sao được?

Con Ba mỉm cười đáp:

- Anh sao thiệt thà quá cỡ! Em muốn trao cho anh chiếc vòng đó là để mai mốt gì đây anh có cưới vợ, anh sẽ tặng lại cho vợ anh... và như vậy mỗi lần anh thấy chiếc vòng bạc này trên cườm tay của chỉ, thế nào anh chẳng nhớ chút đỉnh tới em!

Tư Cầu không ngờ con Ba nghĩ tới việc xa xôi như vậy. Anh ta cảm động nắm chặt lấy chiếc vòng trong bàn tay, nghen ngào nhìn sừng con Ba... Một hồi lâu sau, Tư Cầu mới thốt ra được hai tiếng "cám ơn" cụt ngủn, rồi vội vã rút chiếc bóp da trong túi quần sau ra, thận trọng đặt chiếc vòng bạc của con Ba tặng vào một ngăn còn trống. Con Ba mỉm cười đứng yên nhìn những cử chỉ của Tư Cầu và có vẻ hài lòng. Nó đưa tay vuốt nhẹ má của Tư Cầu, một người đàn ông mà nó yêu thương một cách đặc biệt hơn ai hết mặc dầu nó vẫn dư biết không thể nào sống chung với nhau được như một cặp vợ chồng...

Sáu Cầu tự nãy giờ đứng lặng thinh chứng kiến cảnh tượng cảm động đó bỗng tăng háng lay giọng rồi lên tiếng:

- Phần của Ba rồi, bây giờ tới phiên tui chớ!

Tư Cầu lẫn con Ba đều quay đầu nhìn lại. Sáu Cầu móc trong túi quần ra một gói nhỏ có buộc dây đàng hoàng và trao cho Tư Cầu:

- Đây, phần của tui đây, anh cầm lấy... thảo anh Tư?

Tư Cầu làm bộ cụp nự:

- Gì nữa đó cha nội? Cha, bữa nay anh này cũng bày đặt quá ta!

Sáu Cầu hơi phật ý:

- Coi, anh nói vậy mịch lòng lắm đạ nghen! Tui với anh, tụi mình coi vậy chớ cũng có nhiều tình nghĩa với nhau mà... Anh hông nhớ có lần tụi mình tính giết nhau đó sao?

Tư Cầu vội siết chặt lấy tay Sáu Cầu và cười đáp:

- Sao hông nhớ! Vậy chớ anh tính cho tui gói gì đó?

Sáu Cầu có vẻ vừa ý nên hấp tấp nói:

- Thì có gì đâu... anh địa xứ, Ba nó tặng anh chiếc vòng bạc đeo tay để anh dành cho chỉ sau này, còn phần

tui, tui xin gởi anh em một chiếc xà rồng tơ này (vừa nói Sáu Cầu vừa nhét gói đồ vào tay Tư Cầu) để đem dĩa cho bác trai ở dưới nhà... Xà rồng tơ Nam Vang xài bền lắm đó anh, chắc ở dưới cũng hiếm lắm!

Tư Cầu tay cầm lấy gói đồ, tay đặt lên vai Tư Cầu, tha thiết nhìn người... bạn Nam Vang và nói:

- Tui không dè anh có lòng nghĩ đến tía tui như vậy. Thiệt tình, nếu anh có cho tui bạc muôn tui cũng hồng quý bằng chiếc xà rồng tơ này. Cha, chắc ông già tui ổng khoái chí tửr đa!

Con Ba cũng cười và chen vô nói:

- Thôi như vậy là đủ hết rồi đó hén! Với chiếc vòng của tui gởi anh và chiếc xà rồng của thằng Sáu tặng, bên tình bên hiếu bên nào cũng có hết phải hông anh Tư?

Tư Cầu lườm nó:

- Em sao nói bậy hoài! "Hiếu" thì được chứ "tình" có cái con khỉ gì đâu mà em nói hồng biết!

- Ôi, cái chuyện đó... mấy hỏi anh

Nhưng vừa lúc ấy, thằng Năm ở phía ngoài chen vô đứng gần một bên Tư Cầu và nói to lên:

- Thôi chớ, mấy người ai cũng có phần nấy xong xuôi hết rồi, bây giờ đến phiên tui!

Tư Cầu níu lấy tay nó kéo lại gần thêm một chút nữa và vui vẻ nói:

- Phải rồi, bây giờ tới phiên thằng em nuôi của tui! Sao, trước khi tụi mình chia tay, mày có cái gì cho tao phải hông Năm?

Thằng Năm xăng xái đáp:

- Thì lẽ dĩ nhiên rồi! Bộ anh khi thằng này... không ngờ đối với anh hả? Ê, coi vậy của tui cũng bảnh hồng chịu thua mấy người kia đâu nghen!

Con Ba thấy nó dài dòng như vậy nên nạt ngang:

- Thôi đi mày! Mày có cho anh cái gì thì đưa phứt mẹ nó đi, chớ cứ đứng đó nói năm trên năm dưới hoài, tàu chạy mất đất bây giờ!

Thằng Năm bị chị nó xía vô phá đám như vậy đâm ra bực mình:

- Cha, chị nói chuyện với anh ỉ ôi cả giờ đồng hồ thì được hén, còn tui mới thọc mỏ vô là chị dẹp qua một bên liền! Chị khôn quá há! Thử hỏi chị: nếu hông có tui quen với anh Tư đây trước thì chị khỏi có biết đi!

Con Ba bật cười:

- Thì thôi, anh Tư của mày đó, mày làm gì đó thì làm đi!

Tư Cầu cũng hỏi lại nó:

- Sao Năm, mày tính cho tao cái gì đây hả?

Thằng Năm móc trong túi ra một cái ống điều cối trịnh trọng cầm nơi tay và nói:

- Tụi này giờ, chị Ba thì cho vợ... hồng biết chừng nào cưới của anh một chiếc vòng đeo tay, còn anh Sáu thì cho bác dưới nhà chiếc xà rồng tơ... quanh đi quanh lại anh chưa được hưởng món gì ráo vậy thì thằng em anh xin lạng anh cái ống vỏ này...

Tư Cầu cầm lấy cái ống điều mân mê trong tay rồi vỗ vai thằng Năm: Cha, cái ống điều lên nước mun ngời tốt quá! Tao ưng ý lắm đa Năm. Rồi đây, khi dĩa dưới mỗi khi tao ngậm cái ống vỏ này... tao chắc nhớ mày ghê lắm đó Năm à!

Thằng Năm nghe nói vậy cũng mát ruột. Nó lấy ngón tay chỉ vào khoảng giữa cán ống điều và bảo Tư Cầu:

- Anh coi kỹ nè anh Tư: ống điều này thứ thiệt ở bên tây chứ hồng phải thứ rẻ tiền, tiện ở bên này đâu... có cái chiếu sáng chói đó anh.

Tư Cầu nhìn kỹ một hồi rồi trợn mắt hỏi nó:

- Cái này mấy "thối" của ai chứ làm gì mày có tiền mua nổi?

Thằng Năm lúng túng đáp:

- Thì phải rồi... tui xí được của một ông Tây ngồi đánh giày đó mà...

Con Ba cũng nói chen vô:

- Ôi thôi anh Tư ơi, anh hơi sức đâu mà thắc mắc mấy chuyện đó hồng biết! Anh cứ cầm lấy đi cho thằng Năm nó... vừa bụng!

Tư Cầu nhìn thằng Năm lác đầu rồi cười nói:

- Cha rồi đây có bạn tao đang ngậm cái ống vỏ này có ông Tây nào đến nhìn ra của ổng, ổng đập tao bể họng thì nguy quá!

Thằng Năm thiệt thà đáp liền:

- Ôi, anh đừng lo chuyện đó: anh dĩa ở títt mù đâu đâu, còn thằng Tây này tui biết nó ở biệt trên Xiêm-rệp lặn mà!

Một hồi lâu sau, thằng Năm níu tay Tư Cầu và ngược mắt lên hỏi nó:

- Anh Tư à, anh đi dưới rồi bao giờ nữa anh mới trở lên anh Tư?

Câu hỏi bất ngờ của thằng Năm làm cho Tư Cầu vừa cảm động vừa lúng túng. Anh ta vịn lấy vai của thằng Năm rồi lập cập đáp:

- Tao đi chuyến này... chắc cũng hơi lâu đa Năm! Nhưng thế nào tao cũng trở lên...

Nói đến đây, Tư Cầu chợt bắt gặp cái nhìn đau xót của con Ba và vẻ mặt ủ rũ của Sáu Cầu nên nín bặt.

Mấy hồi còi tàu vang lên làm cho Tư Cầu thêm xót trong lòng. Con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm đứng lặng thình nhình nhìn anh ta như để cố thâm vào tâm khảm một hình bóng sắp ra đi, rồi chẳng may chốc sẽ phai mờ rong cách biệt và trong những biến đổi của cuộc đời. Tư Cầu nghẹn ngào nói:

- Thôi em Ba, anh Sáu và thằng Năm đi lên trên bến đi, tàu sắp chạy rồi đa!

Nhìn thấy kẻ lên người xuống nườm nượp chỗ cửa tàu, Sáu Cầu cũng day qua nói với con Ba:

- Mình lên đi Ba, chớ để chút nữa mắt công chen lấn lắm.

Con Ba thở dài:

- Ừ lên thì lên... (rồi nó nói với Tư Cầu) Thôi, để tui tui lên trên cầu tàu đứng nghen anh Tư?

Tư Cầu khẽ gật đầu... Tiếng xúp-lê tàu lại vang lên nôn nả!

Những tiếng xúp-lê tàu quen thuộc cũ, mà khi ra đi cũng như lúc trở về, Tư Cầu vẫn cảm thấy sao nặng trĩu u hoài... Máy người phu tàu bắt đầu mở đôi. Máy tàu đã chuyển động xình xịch làm át cả những tiếng nói chuyện ồn ào của hành khách. Tư Cầu ênh người ra khỏi lan can sắt, đưa tay ngoắc ngắc bọn con Ba:

- Thôi, tui đi nghen em Ba, anh Sáu! Tao đi nghe Năm!

Ba đưa nó đứng trên cầu tàu cũng bước xích lại gần mé cầu thêm chút nữa và cùng đáp lại:

- Anh Tư đi mạnh giỏi!

Và thằng Năm còn chêm thêm một câu:

- Nhớ lên mau nghen anh Tư! Tụi này mong anh dữ lắm đa!

Tàu đã bắt đầu tách bến... Tư Cầu lần lượt vói nắm lấy tay của thằng Năm, của Sáu Cầu và của con Ba...

Anh ta giữ rất lâu bàn tay nhỏ nhắn và âm ấm của con Ba. Hai đứa nó yên lặng nhìn nhau: con Ba hơi mỉm cười còn Tư Cầu thì như sắp khóc đến nơi được. Thấy tàu đã tách khỏi bến non một thước, con Ba chớp mắt liền mấy cái như để dồn nén những xúc động rồi gượng cười bảo Tư Cầu:

- Thôi... anh đi mạnh giỏi nghen anh Tư. Khi nào tiện anh nhớ viết thư lên em nghen! Anh gửi thư chỗ cô Năm rồi em đến hỏi thăm chừng chừng cũng được...

- Ừ anh nhớ mà!

Con tàu chậm rãi rời khỏi bến và bàn tay của con Ba cũng theo đó mà từ từ tuột nhẹ ra khỏi bàn tay của Tư Cầu. Chợt nhìn thấy Sáu Cầu ái ngại đứng nhìn mình với con Ba, Tư Cầu vội đưa tay quẹt mũi rồi ráng nói giỡn với Sáu Cầu một câu:

- Ờ anh Sáu! Bây giờ tui giao em Ba đây cho anh đó.

Sáu Cầu đang buồn xo cũng bất tức cười:

- Được rồi! Mà sao... giao trễ quá vậy cha!

Con Ba nghe nói vậy cũng cười xòa.

... Chiếc tàu đã chạy ra giữa sông và mỗi lúc mỗi cách xa thêm bến sông Nam Vang. Tư Cầu vẫn tựa người vào thành lan can nhìn trân trối lên phía cầu lâu.

Bọn con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm vẫn đứng yên trên ấy... Tư Cầu vẫn không rời mắt khỏi hình dáng mảnh khảnh của con Ba, một hình dáng mà nó quá quen thuộc qua biết bao giờ phút mặn nồng hình dáng ấy, nó dư biết, rồi đây nó không bao giờ gặp lại được, không bao giờ còn ôm ấp lại được nữa nhưng đó lại là một hình dáng không dễ gì quên...

5.

Tư Cầu về đến Trà Ôn bình yên vô sự... Đáng lẽ ra nó theo tàu Phước Châu đi thẳng một mạch cũng được, nhưng vì chuyến đi về của nó ở dưới nhà không có ai hay biết, mà tàu thì chỉ có thể ngừng tạm ngoài giữa sông cái. Hành khách muốn xuống phải dặn trước người nhà chực sẵn tam bản hay xuống gì đó để xông ra rước vào khi tàu tới. Tư Cầu xuống tàu đi một vòng chợ Trà Ôn. Đối với một người từng sống trên chợ Nam

Vang thì chợ Trà Ôn bây giờ nhỏ xíu, đâu có những cái gì hấp dẫn đủ để cho Tư Cầu phải đi ngắm nhìn. Nhưng Tư Cầu vẫn muốn xem qua cảnh cũ, qua những nơi mà Phấn đưa anh ta đi tới để bắt đầu cho một cuộc phiêu lưu quá bất ngờ... Anh ta trầm tĩnh xách va-li đi trong một vài đường phố như... một du khách muốn đi chiêm ngưỡng một vài di tích cổ thời: kia là tiệm hớt tóc, nọ là quán cơm khách trú và xa đằng kia là bực thạch ở mé sông... bao nhiêu kỷ niệm cũ bỗng dựng sống dậy. Tư Cầu thấy lòng buồn vô cùng và hơi ngạc nhiên khi tự nhận thấy: nó không nôn nao hay lo âu chút xíu nào khi trở về gần tới nhà.

Vừa đi, Tư Cầu vừa thẫn thờ nghĩ đến con Ba, đến Sáu Cầu, thằng Năm: không biết giờ này bọn chúng làm gì ở trên Nam- Vang... và nhớ đến con Phấn nữa! Ở không biết số phận của Phấn bây giờ ra sao... bề gì thì Tư Cầu cũng yên thân trở về nhà và trở về một cách khá... đàng hoàng nữa, nhưng còn Phấn? Tư Cầu lo ngại không biết Phấn gặp may gặp rủi thế nào trên bước phiêu lưu...

... Tư Cầu ghé vô nhà lồng chợ mua một cân thịt heo quay, mấy ổ bánh mì. Khi nghĩ tới tíu anh ta hay nhậu nhẹt, anh ta trở lại mua thêm một cái giò heo quay con vàng lươm, rồi tiện đường bước qua tiệm trà hỏi mua thêm mấy gói Nghi Bồi Nhâm, Trung quốc kỳ chường, một cân vừa thèo lèo vừa bánh tai heo rồi xách tòn ten đi xuống mé sông kiếm mướn đò về nhà dưới Rạch Chiếc...

- ◦
-